

DZIENNIK URZĘDOWY

WOJEWÓDZTWA LUBELSKIEGO

Lublin, dnia 24 maja 2017 r.

Poz. 2437

Sygn. akt II SA/Lu 394/16

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 20 października 2016 r.

Wojewódzki Sąd Administracyjny w Lublinie

w składzie następującym:

Przewodniczący	Sędzia WSA Bogusław Wiśniewski
Sędziowie	Sędzia NSA Grażyna Pawlos-Janusz
	Sędzia NSA Maria Wieczorek-Zalewska (sprawozdawca)
Protokolant	Sekretarz sądowy Agnieszka Wojtas

po rozpoznaniu w Wydziale II na rozprawie w dniu 4 października 2016 r.

sprawy ze skargi Prokuratora Rejonowego w Kraśniku

na uchwałę Rady Powiatu w Kraśniku

z dnia 28 grudnia 2011 r. nr XIII-110/2011

w przedmiocie stypendium sportowego

stwierdza nieważność zaskarżonej uchwały w części dotyczącej § 2 ust. 1 pkt 1, § 2 ust. 4 pkt 2, § 3 ust. 1-3 oraz § 7 pkt 1 załącznika do uchwały.

Na oryginale właściwe podpisy; za zgodność z oryginałem.

Uzasadnienie

Prokurator Rejonowy w Kraśniku wniósł - na podstawie art. 8, art. 50 § 1, art. 52 § 2 i art. 53 § 3 w zw. z art. 3 § 1 i § 2 pkt 5 ustawy z dnia 30 sierpnia 2002 roku Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi oraz art. 87 ust 1 ustawy z dnia 5 czerwca 1998 r. o samorządzie powiatowym (Dz. U. z 2015 r. poz. 1445 t.j.) - skargę na uchwałę nr XIII-110/2011 r. z dnia 28 grudnia 2011 r. w sprawie zmiany uchwały w sprawie przyjęcia Regulaminu określającego szczegółowe zasady, tryb przyznawania i pozbawiania oraz rodzajów i wysokości stypendiów sportowych Starosty Kraśnickiego dla zawodników za osiągnięte wyniki sportowe oraz nagród dla trenerów prowadzących szkolenie zawodników, osiągających wysokie wyniki sportowe w międzynarodowym lub krajowym współzawodnictwie sportowym.

Uchwała ta została opublikowana w elektronicznym Dzienniku Urzędowym Województwa Lubelskiego w dniu 16 lutego 2012 r. pod poz. 953, weszła w życie po upływie 14 dni od jej ogłoszenia tj. 2 marca 2012 r.

Prokurator zaskarżył powyższą uchwałę w części:

- § 2 ust. 1 pkt 1 załącznika do uchwały jako sprzecznej z art. 12 pkt 1 ustawy z dnia 5 czerwca 1998 r. o samorządzie powiatowym w związku z art. 4 pkt 8 tej ustawy i art. 31 ust. 1 i 3 ustawy z dnia 25 czerwca 2010 r. o sporcie oraz art. 166 i art. 94 Konstytucji RP, poprzez wskazanie, że nagroda Starosty Powiatowego może być przyznawana zawodnikowi, który reprezentuje Powiat Kraśnicki lub klub sportowy z terenu Powiatu Kraśnickiego;
- § 2 ust. 4 pkt 2 załącznika do uchwały jako sprzecznej z art. 35 ust. 6 w zw. z art. 35 ust 5 ustawy o sporcie, poprzez wskazanie, że nagroda dla działacza sportowego może być przyznana za osiągnięcie szczególnych zasług w rozwoju sportu na terenie Powiatu Kraśnickiego, co stanowi nie zrealizowanie w pełni delegacji ustawowej wynikającej z tego przepisu;
- § 3 ust. 1-3 załącznika do uchwały, jako sprzecznej z art. 31 ust. 1 ust. 3 i art. 35 ust. 5 i 6 ustawy o sporcie oraz art. 61 § 1 K.p.a., poprzez nieprawidłowe określenie kręgu podmiotów, które mogą występować o przyznanie nagrody dla zawodnika, trenera i działacza sportowego;
- § 7 pkt 1 załącznika do uchwały, jako sprzecznej z art. 31 ust. 3 ustawy o sporcie, poprzez wskazanie, że zawodnika pozbawia się nagrody jeżeli w okresie od przyznania nagrody do jego wypłaty nie realizuje programu szkoleniowego.

Wskazując na powyższe i powołując się na art. 147 § 1 w zw. z art. 3 § 2 pkt 5 ustawy Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi Prokurator wniósł o stwierdzenie nieważności wskazanych wyżej uregulowań, jako naruszających prawo w sposób istotny.

W uzasadnieniu skargi prokurator przytoczył treść zaskarżonych przepisów uchwały i wyjaśnił zasady i tryb wydawania aktów prawa miejscowego wskazując, że określa je ustawa, a w niniejszym przypadku jest to ustawa o samorządzie powiatowym. Ponadto prokurator wskazał, że materialnoprawą podstawą zaskarżonych aktów są unormowania zawarte w art. 31 ust. 3 i art. 35 ust. 5 i 6 ustawy z 25 czerwca 2010 r. o sporcie (w wersji obowiązującej w dacie podejmowania uchwały - publ. Dz. U. z 2010 r., nr 127, poz. 857 ze zm.).

Strona skarżąca odnosząc się do § 2 ust. 1 pkt 1 załącznika do uchwały nr XIII-110/2011, który stanowi, że nagroda może być przyznana zawodnikowi, który reprezentuje Powiat Kraśnicki lub klub sportowy z terenu Powiatu Kraśnickiego, wskazała, że zapis ten z jednej strony daje możliwość uzyskania nagrody przez osoby nie będące członkami wspólnoty Powiatu, które reprezentują Powiat Kraśnicki lub klub sportowy z terenu Kraśnickiego, jak też z drugiej strony ogranicza możliwość uzyskania stypendium sportowego przez mieszkańca Powiatu, który osiąga wysokie wyniki sportowe, ale nie reprezentuje Powiatu Kraśnickiego lub klubu sportowego z terenu Powiatu Kraśnickiego. Jest to – w ocenie prokuratora – sprzeczne, zarówno z uregulowaniami art. 166 Konstytucji RP i zasadą równości określoną w art. 32 Konstytucji, jak też stanowi przekroczenie delegacji ustawowej określonej w art. 31 ustawy o sporcie.

Dalej prokurator podniósł, że zgodnie z § 3 ust. 1 zaskarżonej uchwały z wnioskiem o przyznanie nagrody dla zawodnika występuje klub sportowy lub stowarzyszenie kultury fizycznej, a w myśl § 3 ust. 2 i 3 z wnioskiem o przyznanie nagrody trenerowi i działaczom może wystąpić macierzysty klub sportowy lub stowarzyszenie kultury fizycznej. Powyższe przepisy, które z kręgu wnioskodawców eliminują osoby fizyczne niezrzeszone w klubie sportowym, czy stowarzyszeniu – zdaniem strony skarżącej - w sposób istotny przekraczają delegację ustawową określoną w art. 31 ust 1 i 3 ustawy o sporcie, jak też art. 61 § 1 K.p.a. Przyznanie środków pieniężnych z budżetu jednostek samorządu terytorialnego powinno bowiem następować w drodze decyzji administracyjnej.

Prokurator odnosząc się do zarzutu stawianego treści § 2 ust. 4 pkt 2 uchwały, który stanowi, że nagrodę dla działacza sportowego można przyznać za szczególne wyróżniające się osiągnięcia w dziedzinie sportowej przejawiające się w osiągnięciu szczególnych zasług w rozwoju sportu na terenie Powiatu Kraśnickiego, stwierdził, że uregulowania aktu prawa miejscowego powinny być sformułowane w taki sposób, aby kompleksowo wypełniały zakres przekazywanych przez ustawodawcę uprawnień, co powoduje konieczność formułowania w sposób jawny i przejrzysty jego postanowień, tak aby nie występowały żadne trudności interpretacyjne dla przeciętnego adresata takiego aktu. Kwestionowany zapis natomiast nie określa precyzyjnie warunków przyznawania nagrody dla działacza sportowego pozostawiając w tym zakresie wątpliwości interpretacyjne.

Strona skarżąca zakwestionowała także uregulowanie zawarte w § 7 pkt 1 załącznika zaskarżonej uchwały stanowiące, że zawodnika pozbawia się nagrody, jeżeli nie realizuje programu szkoleniowego, wskazując, że uregulowanie takie jest sprzeczne z art. 31 § 1 ust 3 ustawy o sporcie. Ten ostatni przepis nie ustanawia bowiem warunku realizacji programu szkolenia dla uzyskania nagrody. Skoro zaś warunkiem przyznania nagrody jest osiągnięty wynik sportowy, to takie rozwiązanie jest niezrozumiałe w kontekście całej uchwały, jak też sprzeczne z upoważnieniem zawartym w art. 31 § 3 ustawy o sporcie.

Mając na uwadze powyższe Prokurator podniósł, że zaskarżona uchwała we wskazanych częściach została podjęta z istotnym naruszeniem przepisów prawa i zasadnym jest wyeliminowanie jej wadliwych unormowań.

W odpowiedzi na skargę Starosta Kraśnicki wniósł o oddalenie skargi.

W odniesieniu do zarzutów skierowanych przeciwko § 2 ust. 1 pkt 1 załącznika do uchwały Starosta wskazał, że z zaskarżonego przepisu Prokurator błędnie wywodzi możliwość przyznania stypendium osobie nie zamieszkującej na terenie powiatu. Organ zwrócił uwagę, iż skarżony przepis znajduje się w akcie prawa miejscowego a więc w akcie, który jest aktem prawa powszechnie obowiązującego i obowiązuje na obszarze Powiatu a zatem jedynie w odniesieniu do członków lokalnej wspólnoty samorządowej. Również błędne jest założenie jakoby ww. przepis w aktualnym brzmieniu wykluczał pewnych mieszkańców Powiatu osiągających wysokie wyniki sportowe. Przedmiotowa uchwała w żaden sposób nie ogranicza pojęcia reprezentacji powiatu przez zawodnika, nie musi być to żaden sformalizowany stosunek łączący zawodnika i jednostkę samorządu terytorialnego jaką jest powiat. W istocie każdy członek lokalnej wspólnoty samorządowej reprezentuje powiat w ujęciu ww. uchwały - o ile będąc członkiem tejże wspólnoty osiąga wysokie wyniki sportowe - szczegółowo skonkretyzowane w treści załącznika i spełnia inne przesłanki wynikające z obowiązującego prawa.

Co do zarzutu skierowanego przeciwko § 3 ust. 2 i 3 uchwały Nr XIII-110/2011 Starosta wskazał, że z zaskarżonego przepisu nie wynika jakoby krąg podmiotów tam wskazanych był kręgiem zamkniętym i wyłącznym.

W zakresie § 3 ust. 1 zaskarżonej uchwały Nr XIII-110/2011 organ wskazał, iż przepis ten jest tylko jednym z potencjalnych, materialnoprawnych przepisów przydających wskazanym w nim podmiotom interes prawny do występowania w postępowaniu o przyznanie świadczeń, o których mowa w skarżonej uchwale, nie oznacza to jednak, że przepis ten zawęża krąg potencjalnych stron, czy wnioskodawców i tym samym narusza art. 61 § 1 K.p.a. Co do zasady krąg stron postępowania administracyjnego – jak wyjaśnił organ - ustalany jest w oparciu o art. 28 K.p.a. Pojęcie strony, jakim posługuje się art. 28 k.p.a., a następnie pozostałe przepisy tego kodeksu, może być wyprowadzone tylko z administracyjnego prawa materialnego, to jest z konkretnej normy prawnej, która może stanowić podstawę do sformułowania interesu lub obowiązku obywateli. Mieć interes prawny w postępowaniu administracyjnym znaczy to samo, co ustalić przepis prawa powszechnie obowiązującego, na którego podstawie można skutecznie żądać czynności organu z zamiarem zaspokojenia jakiejś potrzeby albo żądać zaniechania lub ograniczenia czynności organu sprzecznych z potrzebami danej osoby. Jeżeli zatem podmiot inny niż określony w skarżonym § 3 ust. 1 miałby interes prawny, w rozumieniu jak powyżej, w uzyskaniu świadczenia, o którym mowa w przedmiotowej uchwale to zostałby dopuszczony do postępowania w sprawie niezależnie od brzmienia § 3, bowiem źródłem jego interesu byłby przepis, hierarchicznie, co najmniej równorzędny do skarżonego przepisu uchwały. W świetle powyższego brzmienie § 3 ust. 1 załącznika - potencjalnie, w ujęciu językowo- gramatycznym - zamykające krąg wnioskodawców w istocie do tego nie prowadzi, prawidłowa wykładnia tegoż przepisu doprowadzić musi do wniosku, że analogicznie jak § 3 ust. 2 i 3 załącznika - przepis ten nie ogranicza kręgu wnioskodawców.

W odniesieniu do zarzutu stawianego § 2 ust. 4 pkt 2 załącznika Starosta wskazał, że przepis ten, jak i cała uchwała w sposób należyty wypełniają delegację ustawową. Zauważyć trzeba, że akt normatywny nie może być nadmiernie kazuistyczny, a w procesie stosowania prawa, zadaniem podmiotów go stosujących, będzie konkretyzacja normy prawnej w odniesieniu do poszczególnych stanów faktycznych. Brak kazuistycznego wyliczenia „szczególnie wyróżniających się osiągnięć” i „szczególnych zasług” z jednej strony chroni Radę przed zarzutem bezpodstawnego ograniczania przesłanek otrzymania nagrody, bowiem pełne wyliczenie „szczególnie wyróżniających się” osiągnięć, czy zasług w tak złożonym przejawie życia społecznego jakim jest sport jest niemożliwe, a z drugiej strony daje adresatom przedmiotowej normy prawnej możliwość rozumienia tych pojęć w sposób przyjęty w powszechnym języku polskim, zgodnie bowiem z regułami wykładni takowej - odtwarzając normy z przepisów trzeba

odwoływać się do reguł składniowych oraz reguł znaczeniowych Języka, w jakim są formułowane teksty prawne, w szczególności do reguł języka powszechnego, ale także do swoistych reguł budowania tekstów prawnych. Dodatkowo wskazał, iż powołany przepis jest przejrzysty i kompleksowo realizuje upoważnienia, tak aby nie występowały żadne trudności interpretacyjne dla adresata aktu.

Co do, postulowanej w skardze, sprzeczności z prawem § 7 pkt 1 załącznika uchwały starosta podniósł, że zgodnie z art. 31 ust. 3 ustawy o sporcie Rada Powiatu, w ramach delegacji ustawowej, była władna ustalić szczegółowe zasady, tryb przyznawania i pozbawiania stypendiów sportowych. Realizacji tej części upoważnienia służył właśnie kwestionowany przepis uchwały. Realizacja upoważnienia ustawowego nie polega na przepisaniu do uchwały określonych regulacji wyższego rzędu, a zatem twierdzenie - że art. 31 ust.3 ustawy o sporcie nie ustanawia warunku realizacji programu szkolenia dla uzyskania nagrody lub stypendium, toteż ustanawianie takiej przesłanki pozbawienia stypendium jest sprzeczne z upoważnieniem ustawowym - jest poglądem błędnym. Gdyby przyjąć go za uzasadniony to należałoby wskazać, że w przepisach całej ustawy o sporcie brak jest określonych jakichkolwiek przesłanek dotyczących pozbawienia stypendium/nagrody, które można ewentualnie próbować inkorporować do treści uchwały (co zresztą, z istoty swojej, byłoby zabiegiem błędnym), ani też żadnej regulacji wskazującej wolę ustawodawcy w zakresie przyczyn pozbawienia stypendium a zatem, przyjmując pogląd skarżącego, rada w ogóle nie byłaby władna zrealizować w pełni upoważnienia ustawowego w zakresie ustalenia szczegółowych zasad i trybu pozbawiania stypendiów sportowych. Przyjęcie takiej przesłanki pozbawienia świadczenia, jak w kwestionowanym przepisie, jest wyrazem racjonalności uchwalodawcy. Nie chodzi bowiem o to żeby osiągać wyniki sportowe za wszelką cenę, z pominięciem reguł prawidłowego uprawiania sportu - z uwzględnieniem wymogów szkoleniowych o ile takie zostały ustanowione w konkretnym przypadku, ale o to żeby osiągnięte wyniki były skutkiem realizacji planowych zamierzeń.

Wojewódzki Sąd Administracyjny w Lublinie zważył, co następuje:

Skarga prokuratora jest uzasadniona.

W myśl art. 8 ustawy z dnia 30 sierpnia 2002 r. – Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi (Dz. U. z 2016 r., poz. 718 ze zm.) prokurator oraz Rzecznik Praw Obywatelskich mogą wziąć udział w każdym toczącym się postępowaniu, a także wnieść skargę, skargę kasacyjną, zażalenie oraz skargę o wznowienie postępowania, jeżeli według ich oceny wymagają tego ochrona praworządności lub praw człowieka i obywatela. W takim przypadku przysługują im prawa strony.

Z treści przytoczonego przepisu wynika, że prokurator i Rzecznik Praw Obywatelskich nie działają w sprawie we własnym interesie, lecz w interesie ogólnym - ochrony praworządności lub praw człowieka i obywatela. Oznacza to, że decyzja prokuratora o udziale w postępowaniu przed sądem administracyjnym należy wyłącznie do tego podmiotu. Jej słuszność nie podlega ocenie sądu.

Zgodnie z art. 2 ustawy z dnia 28 stycznia 2016 r. Prawo o prokuraturze (tekst jednolity: Dz. U. z 2016 r., poz. 177) między innymi stoi na straży praworządności. W postępowaniu sądowoadministracyjnym prokurator realizuje zadania w zakresie ochrony praworządności, uczestnicząc w tym postępowaniu na podstawie art. 8 i korzystając z uprawnień i instytucji procesowych przewidzianych w tym przepisie.

W doktrynie i orzecznictwie utrwalony jest pogląd, że do skargi prokuratora nie mają zastosowania ograniczenia wynikające z przepisu art. 87 ust. 1 ustawy z dnia 5 czerwca 1998 r. o samorządzie powiatowym (tekst jednolity: Dz. U. z 2016 r., poz. 814 ze zm.). Przepis ten stanowi, że każdy, czyj interes prawny lub uprawnienie zostały naruszone uchwałą podjętą przez organ powiatu w sprawie z zakresu administracji publicznej, może, po bezskutecznym wezwaniu do usunięcia naruszenia, zaskarżyć uchwałę do sądu administracyjnego. Legitymacja prokuratora do wniesienia skargi nie jest ograniczona przesłankami materialnoprawnymi. Prokurator wnosi skargę w sprawie dotyczącej interesów innych osób i jedyną podstawą jego legitymacji skargowej jest ochrona obiektywnego porządku prawnego. Nie ma więc w tym przypadku konieczności wykazania naruszenia interesu prawnego określonej jednostki lub interesu społecznego (por. wyroki NSA z dnia 24 listopada 2005 r. I OSK 1065/05, z dnia 13 października 2006 r. I OSK 978/06, nie publ., dotyczący analogicznego przepisu ustawy o samorządzie gminnym).

Legitymacja prokuratora w sprawie niniejszej nie budzi zatem wątpliwości.

Odnosząc się do pierwszego z zarzutów skargi odwołującego się do § 2 ust. 1 pkt 1 załącznika zaskarżonej uchwały, należy wskazać, że prokurator słusznie zarzucił niezgodność zawartego w uchwale

uregulowania z art. 12 pkt 1 ustawy o samorządzie powiatowym w związku z art. 4 pkt 8 tej ustawy oraz z art. 166 Konstytucji RP.

W treści omawianego przepisu uchwały określono, że nagroda może być przyznana zawodnikowi, który łącznie spełnia warunki, w tym uprawia określoną dyscyplinę, reprezentując Powiat Kraśnicki lub klub sportowy z terenu powiatu Kraśnickiego. Z zapisu tego in fine wynika zatem, że o nagrodę mogą się ubiegać wszyscy zawodnicy reprezentujący Powiat Kraśnicki (nie muszą być jego mieszkańcami) lub zawodnicy z klubów sportowych z terenu powiatu Kraśnickiego, bez względu na miejsce zamieszkania. Takie ustalenie kręgu osób uprawnionych do nagrody wykracza poza zakres, w którym powiat może realizować swoje kompetencje. Trzeba tu podkreślić, że zadania publiczne o charakterze ponadgminnym w zakresie kultury fizycznej i turystyki wymienione zostały w katalogu zadań własnych powiatu określonym w art. 4 ustawy z dnia 5 czerwca 1998 r.

Nie sposób przy tym tracić z pola widzenia, że unormowanie rangi konstytucyjnej, zawarte w art. 166 ustawy zasadniczej definiuje zadania własne, jako wykonywane przez jednostkę samorządu terytorialnego zadania publiczne służące zaspokajaniu potrzeb wspólnoty samorządowej.

Oznacza to, że powiat wykonując zadania własne jest władny czynić to tylko w takim zakresie, w jakim zmierza do zaspokojenia potrzeb wspólnoty, którą z mocy art. 1 ust. 1 ustawy o samorządzie powiatowym tworzą jego mieszkańcy. Elementem konstytutywnym każdej jednostki samorządu terytorialnego jest bowiem substrat osobowy, co wynika wprost z art. 16 ust. 1 Konstytucji RP stanowiącego, iż wspólnotę samorządową tworzy z mocy prawa ogół mieszkańców takiej jednostki.

Przepisy ustawy o samorządzie powiatowym, jak również innych ustaw nie definiują przy tym pojęcia „mieszkaniec” i dlatego należy sięgnąć do językowej wykładni rzeczowego sformułowania oraz do wykładni systemowej. W tym kontekście decydującym kryterium, które przesądza, czy dana osoba fizyczna jest mieszkańcem danego powiatu sprowadza się do stałego zamieszkiwania na jego terenie (por. wyrok Naczelnego Sądu Administracyjnego z dnia 17 listopada 2004 r., sygn. OSK 883/04, publ.: LEX nr 164541 oraz wyrok WSA w Lublinie z dnia 16 maja 2006 r., sygn. akt III SA/Lu 67/06, niepubl.). Warto zwrócić uwagę, że wniosek taki wynika również z art. 5 ust. 1 ustawy z dnia 16 lipca 1998 r. - Ordynacja wyborcza do rad gmin, rad powiatów i sejmików województw (Dz. U. z 2003 r. Nr 159, poz. 1547 ze zm.), który przyznaje czynne prawo wyborcze do rady jednostki samorządu terytorialnego osobom stale zamieszkującym na obszarze działania tej rady. Przepis art. 9 cytowanej ustawy określa natomiast, iż przy ustalaniu faktu stałego zamieszkiwania stosuje się przepisy Kodeksu cywilnego, a mianowicie art. 25, zgodnie z którym miejscem zamieszkania osoby fizycznej jest miejscowość, w której osoba ta przebywa z zamiarem stałego pobytu.

Mając na uwadze zaprezentowane wyżej rozważania prawne Sąd uznał, że § 2 ust. 1 pkt 1 wspomnianej uchwały Rady Powiatu narusza obowiązujące prawo. Został on bowiem sformułowany w sposób umożliwiający przyznanie nagrody także osobom, które nie zamieszkują na terenie omawianego Powiatu a więc nie wchodzą w skład jego wspólnoty samorządowej. Takie ustalenie zakresu podmiotowego adresatów uchwały nie koresponduje z istotą zadań własnych wynikającą z postanowień Konstytucji. W świetle tych unormowań, krąg osób uprawnionych do uzyskania nagrody powinien ograniczać się wyłącznie do jego mieszkańców.

Zasadnie też zwrócił uwagę prokurator na § 2 ust. 4 pkt 2 zaskarżonej uchwały, że przepis ten nie określa precyzyjnie warunków przyznania nagrody dla działacza sportowego, pozostawiając w tym zakresie wątpliwości interpretacyjne, co do kwestii „wyróżniających się osiągnięć”, jak i „osiągnięciu szczególnych zasług w rozwoju sportu”. Trzeba bowiem mieć na względzie zasadę, że treść aktu prawa miejscowego ma uszczegóławiać, precyzować ogólne sformułowania ustawy, gdyż jego podstawowym zadaniem jest wykonywanie tej ustawy. Tymczasem, w komentowanej uchwale brak jest przepisów ustalających konkretnie warunki przyznania nagrody dla działacza sportowego, jak i brak jest określenia kryteriów pozwalających na stwierdzenie, co należy rozumieć przez sformułowanie „wyróżniające osiągnięcia” i na czym polegają „szczególne zasługi w rozwoju sportu”.

Ponadto wskazanie w § 3 ust. 1 załącznika do uchwały, że z wnioskiem o przyznanie nagrody dla zawodnika występuje klub sportowy lub stowarzyszenie kultury fizycznej, jak też § 3 ust. 2 i 3, z których wynika, że z wnioskiem o przyznanie nagrody trenerowi i działaczom może wystąpić macierzysty klub sportowy lub stowarzyszenie kultury fizycznej, po pierwsze nie mieści się w upoważnieniu do określania warunków przyznawania nagród, o których mowa w art. 31 ust. 3 ustawy o sporcie, po drugie, jest

modyfikacją upoważnienia określonego w art. 31 ust. 1, a po trzecie - stanowi istotne naruszenie zasady równości wobec prawa określonej w art. 32 Konstytucji RP. Unormowania uchwały powodują bowiem nierówne traktowanie osób fizycznych zrzeszonych w klubach czy w stowarzyszeniach i niezrzeszonych w klubach czy w stowarzyszeniach, poprzez uprzywilejowanie zawodników, trenerów i działaczy będących właśnie członkami klubów sportowych lub stowarzyszeń.

Zasadnie także strona skarżąca stoi na stanowisku, iż jeżeli przyznanie nagrody powinno nastąpić w formie decyzji administracyjnej, to przepisy dotyczące tej kwestii nie powinny zostać ujęte w przedmiotowej uchwale. Skoro kwestie te zostały uregulowane w Kodeksie postępowania administracyjnego ich rozstrzygnięcie w załączniku do uchwały narusza obowiązujące przepisy prawa. I tak przyjęcie, iż kluby sportowe lub stowarzyszenia kultury fizycznej mogą składać wnioski o nagrody jest sprzeczne z art. 61 § 1 K.p.a., gdyż postępowanie administracyjne jest wszczynane na wniosek strony lub z urzędu. Poza tym w myśl art. 104 § 1 i § 2 K.p.a. organ administracji publicznej załatwia sprawę przez wydanie decyzji, chyba że przepisy kodeksu stanowią inaczej. Należy przyjąć, że sprawa w przedmiocie przyznania nagrody dla osób fizycznych na podstawie przepisu aktu prawa miejscowego wydanego w oparciu o szczegółowe upoważnienie zawarte w art. 31 ust. 3 ustawy o sporcie stanowi indywidualną sprawę administracyjną, której rozstrzygnięcie winno nastąpić w drodze decyzji administracyjnej. Zasada jest bowiem, że tam gdzie organ administracji publicznej działa w wykonaniu uprawnień właścicielskich podmiotu, który reprezentuje, właściwe są cywilnoprawne formy działania, zaś tam, gdzie na plan pierwszy wysuwają się władcze, publicznoprawne aspekty działania organu, właściwe są formy administracyjnoprawne, w tym decyzja administracyjna.

Zatem zwracając uwagę na treść art. 31 ust. 1 i 3 ustawy o sporcie wskazać należy, że co prawda jednostka samorządu terytorialnego dysponuje pewnym zakresem swobody w kształtowaniu zasad przyznawania stypendiów sportowych, jednak podstawowym kryterium uzyskania świadczeń jest osiągnięty wynik sportowy oraz znaczenie określonego sportu dla danej jednostki samorządu terytorialnego. Tymczasem w zaskarżonej uchwale przesądzono, że z wnioskiem o przyznanie nagrody może wystąpić jedynie klub sportowy lub stowarzyszenie kultury fizycznej, a sam zainteresowany nie może wystąpić o przyznanie mu tej nagrody. Zdaniem Sądu, stanowi to dyskryminację osób, które nie są członkami klubów sportowych, bądź stowarzyszeń, a osiągają wyniki sportowe w określonej dyscyplinie sportowej kwalifikujące ich do uzyskania wsparcia finansowego. Takie ograniczenie kręgu podmiotów uprawnionych do otrzymania stypendium sportowego stanowi naruszenie delegacji ustawowej z art. 31 ust. 3 ustawy o sporcie. Narusza również art. 94 Konstytucji RP oraz godzi w konstytucyjną zasadę równości wobec prawa i prawo do równego traktowania przez władze publiczne, określone w art. 32 i art. 31 ust. 1 Konstytucji RP. Nadto wprowadzone ograniczenia nie znajdują żadnego prawnego uzasadnienia. Podobnie negatywnie, bo jako zawężające regulację ustawową, ocenić należy wprowadzenie dodatkowych wymagań nieprzewidzianych w ustawie o sporcie, jak np. zobowiązania się zawodnika do realizacji programu szkoleniowego określonego w § 7 pkt 1 załącznika uchwały.

Mając powyższe na uwadze na podstawie art. 147 § 1 ustawy – Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi stwierdzono nieważność zaskarżonej uchwały w zakwestionowanym w skardze zakresie, co znajduje wyraz w sentencji wyroku.

Na oryginale właściwe podpisy; za zgodność z oryginałem.